A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2012. március 21.*

„Közös kül- és biztonságpolitika — Az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben az atomfegyverek elterjedésének megakadályozása érdekében hozott korlátozó intézkedések — A pénzeszközök befagyasztása — Megsemmisítés iránti kereset — Indokolási kötelezettség — Védelemhez való jog — A hatékony bírói jogvédelemhez való jog — Mérlegelési hiba — Bizonyítási teher és a bizonyítás mértéke”

A T-439/10. és T-440/10. sz. egyesített ügyekben,

a **Fulmen** (székhelye: Teherán [Irán]),

Fereydoun Mahmoudian (lakóhelye: Teherán)

(képviseli őket: A. Kronshagen ügyvéd)

felpereseknek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: M. Bishop és R. Liudvinaviciute-Cordeiro, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Bizottság** (képviselik: M. Konstantinidis és É. Cujo, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó,

egyrészt az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 2007/140/KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. július 26-i 2010/413/KKBP tanácsi határozat (HL L 195., 39. o.; helyesbítés: HL L 197., 2010.7.29., 19. o.), az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 423/2007/EK rendelet 7. cikke (2) bekezdésének végrehajtásáról szóló, 2010. július 26-i 668/2010/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL L 195., 25. o.), valamint a 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2010. október 25-i 2010/644/KKBP tanácsi határozat (HL L 281., 81. o.), és az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 423/2007/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. október 25-i 961/2010/EU tanácsi rendelet (HL L 281., 1. o.) megsemmisítése iránti kérelem, amennyiben e jogi aktusok érintik a felpereseket, másrészt pedig a fent említett jogi aktusok elfogadása miatt az utóbbiak által elszenvedett kár elismerése iránti kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök (előadó), K. Jürimäe és M. van der Woude bírák,

* Az eljárás nyelve: francia.

hivatalvezető: C. Kristensen tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2011. november 23-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A T-439/10. sz. ügyben a felperes, a Fulmen, olyan iráni társaság, amely különösen az elektromos berendezések ágazatában tevékenykedik.

2 A T-440/10. sz. ügyben a felperes, Fereydoun Mahmoudian, a Fulmen többségi részesedéssel rendelkező tagja és igazgatótanácsának elnöke.

Az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben elfogadott korlátozó intézkedések

3 A jelen ügy az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben nyomásgyakorlás céljából bevezetett korlátozó intézkedésekkel kapcsolatos, amely intézkedések célja, hogy ez utóbbi megszüntesse az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó tevékenységét és az atomfegyverek célba juttatására szolgáló rendszerek fejlesztését (a továbbiakban: az atomfegyverek elterjedése).

4 Az Európai Unióban elfogadták az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló, 2007. február 27-i 2007/140/KKBP tanácsi közös álláspontot (HL L 61., 49. o.) és az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló, 2007. április 19-i 423/2007/EK tanácsi rendeletet (HL L 103., 1. o.).

5 A 2007/140 közös álláspont 5. cikke (1) bekezdésének b) pontja elrendelte bizonyos kategóriába tartozó személyek és szervezetek valamennyi pénzeszközének és gazdasági erőforrásának befagyasztását. E személyek és szervezetek listája a 2007/140 közös álláspont II. mellékletében szerepelt.

6 Ami az Európai Közösség hatásköreit illette, a 423/2007 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése elrendelte a pénzeszközök befagyasztását az Európai Unió Tanácsa által úgy minősített személyek, szervezetek és szervek tekintetében, mint akik, illetve mint amelyek a 2007/140 közös álláspont 5. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében atomfegyverek elterjedésével járó tevékenységekben vesznek részt. E személyek, szervezetek és szervek listája a rendelet V. mellékletét képezte.

7 A 2007/140 közös álláspontot hatályon kívül helyezte az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló, 2010. július 26-i 2010/413/KKBP tanácsi határozat (HL L 195., 39. o., helyesbítés: HL L 197., 2010.7.29., 19. o.).

8 A 2010/413 határozat 20. cikkének (1) bekezdése elrendeli a jogalanyok több kategóriája pénzeszközeinek befagyasztását. E rendelkezés érinti különösen azokat a „[…]személyek[et] és szervezetek[et], akik [az atomfegyverek elterjedésében] közreműködnek, azzal közvetlen kapcsolatban állnak vagy ahhoz támogatást biztosítanak, vagy olyan személyek[et] vagy szervezetek[et], akik az előbb említettek nevében vagy irányításuk szerint járnak el, vagy az említettek tulajdonában álló vagy – akár törvénytelen módon is – ellenőrzésük alá tartozó szervezetek[et], […] ezek felsorolását a II. melléklet tartalmazza”.

9 A 2010/413 határozat 19. cikk (1) bekezdése egyébként korlátozásokat ír elő a tagállamok területére történő belépést illetően a határozat II. mellékletében felsorolt személyek tekintetében.

10 A 2010/413 határozat 24. cikkének (2)–(4) bekezdése szerint:

„(2) Ha a Tanács úgy határoz, hogy egy személyt vagy szervezetet a 19. cikk (1) bekezdésének b) pontjában és a 20. cikk (1) bekezdésének b) pontjában előírt intézkedések hatálya alá von, ennek megfelelően módosítja a II. mellékletet.

(3) A Tanács közli döntését és a jegyzékbe vétel okait – amennyiben a cím ismert, közvetlenül, egyéb esetben értesítés közzététele útján – [a (2) bekezdésben] említett személlyel vagy szervezettel, lehetővé téve az adott személy vagy szervezet számára, hogy észrevételeket tegyen.

(4) Amennyiben észrevételt tesznek vagy új érdemi bizonyítékot nyújtanak be, a Tanácsnak felül kell vizsgálnia határozatát, és erről értesítenie kell az érintett személyt vagy szervezetet."

11 A 2010/413 határozat II. mellékletének listáját a 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2010. október 25-i 2010/644/KKBP tanácsi határozatban (HL L 281., 81. o.) megállapított új lista váltotta fel.

12 A 423/2007 rendeletet hatályon kívül helyezte az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 2010. október 25-i 961/2010/EU tanácsi rendelet (HL L 281., 1. o.).

13 A 961/2010 rendelet 16. cikkének (2) bekezdése szerint:

„A VIII. mellékletben felsorolt személyekhez, szervezetekhez és szervekhez tartozó, azok tulajdonában vagy birtokában lévő, illetve az általuk ellenőrzött valamennyi pénzeszközt és gazdasági forrást be kell fagyasztani. A VIII. melléklet azon természetes és jogi személyeket, szervezeteket és szerveket tartalmazza, […] amelyek a [2010/413] határozat 20. cikke (1) bekezdése b) pontjának megfelelően úgy minősülnek, mint amelyek:

a) [az atomfegyverek elterjedésében] […] közreműködnek, azzal közvetlen kapcsolatban állnak vagy ahhoz támogatást biztosítanak, illetve ilyen személyeknek, szervezeteknek vagy szerveknek – akár törvénytelen módon is – a tulajdonában vagy az ellenőrzése alatt állnak, vagy ezek nevében vagy utasítására járnak el;

[…]"

14 A 961/2010 rendelet 36. cikkének (2)–(4) bekezdése szerint:

„(2) Amennyiben a Tanács úgy határoz, hogy egy természetes vagy jogi személyt, szervezetet vagy szervet a 16. cikk (2) bekezdésének a hatálya alá von, ennek megfelelően módosítja a VIII. mellékletet.

(3) A Tanács döntését és a jegyzékbe vétel okait közli – amennyiben a cím ismert, közvetlenül, egyéb esetben értesítés közzététele útján – [a (2) bekezdésben] említett természetes vagy jogi személlyel, szervezettel vagy szervvel, lehetővé téve számukra, hogy észrevételeket tegyenek.

(4) Amennyiben észrevételt tesznek, vagy új érdemi bizonyítékot nyújtanak be, a Tanácsnak felül kell vizsgálnia döntését, és erről értesítenie kell az érintett természetes vagy jogi személyt, szervezetet vagy szervet."

A felpereseket érintő korlátozó intézkedések

15 2010. július 26-tól, a 2010/413 határozat elfogadásától a Tanács felvette a felperesek nevét az említett határozat II. melléklete I. táblázatában szereplő személyek, szervezetek és szervek listájára.

16 Következésképpen a 423/2007 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének végrehajtásáról szóló, 2010. július 26-i 668/2010/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL L 195., 25. o.) felvette a felperesek nevét a 423/2007 rendelet V. melléklete I. táblázatában szereplő személyek, szervezetek és szervek listájára. A 668/2010 végrehajtási rendelet elfogadásának következménye a felperesek pénzeszközeinek és gazdasági erőforrásainak befagyasztása volt.

17 A 2010/413 határozatban a Tanács a következő indokolást állapította meg a Fulmennel kapcsolatban: „A Fulmen részt vett a qomi/fordowi [Irán] létesítmény elektromos berendezéseinek beszerelésében, még mielőtt e létesítmény létezésére fény derült”. A 668/2010 végrehajtási rendeletben a Tanács a következő megfogalmazást használta: „A Fulmen részt vett a qomi/fordowi létesítmény elektromos berendezéseinek beszerelésében, még mielőtt e létesítmény létezésére fény derült”.

18 Ami F. Mahmoudiant illeti, mind a 2010/413 határozat, mind a 668/2010 végrehajtási rendelet a következő indokolást tartalmazta: „A Fulmen igazgatója”.

19 A Tanács a Fulment nevének a 2010/413 határozat II. mellékletének és a 423/2007 rendelet V. mellékletének listájára való felvételéről a 2010. július 28-i levéllel tájékoztatta.

20 F. Mahmoudian és a Fulmen a 2010. augusztus 26-i, illetve szeptember 14-i levélben kérte a Tanácstól, hogy vizsgálja felül a 2010/413 határozat II. mellékletének és a 423/2007 rendelet V. mellékletének listájára való felvételüket. A Tanácsot arra is kérték, hogy közölje velük azokat a bizonyítékokat, amelyek alapján elfogadta a korlátozó intézkedéseket velük szemben.

21 A felperesek nevének a 2010/413 határozat II. mellékletének listájára történő felvételét nem érintette a 2010/644 határozat elfogadása.

22 Mivel a 423/2007 rendeletet hatályon kívül helyezte a 961/2010 rendelet, a Tanács felvette a Fulmen nevét az utóbbi rendelet VIII. melléklete B. része 13. pontjába, F. Mahmoudian nevét pedig ugyanezen melléklet A. része 14. pontjába. Következésképpen a felperesek pénzeszközei a 961/2010 rendelet 16. cikkének (2) bekezdése alapján immár be vannak fagyasztva.

23 A Fulmen felvételével kapcsolatban a 961/2010 rendelet indokolása a következő: „A Fulmen részt vett a qomi/fordowi létesítmény elektromos berendezéseinek beszerelésében, még mielőtt annak létezésére fény derült”. F. Mahmoudiannal kapcsolatban a következő indok szerepel: „A Fulmen igazgatója”.

24 A 2010. október 28-i levelében a Tanács válaszolt a felperesek 2010. augusztus 26-i, illetve szeptember 14-i levelére, jelezve, hogy felülvizsgálatot követően elutasítja a kérelmüket, amely arra irányult, hogy a nevüket töröljék a 2010/413 határozat II. melléklete és a 961/2010 rendelet VIII. melléklete listájáról (továbbiakban: vitatott listák). E tekintetben kifejtette, hogy amennyiben az akta nem tartalmaz az álláspontjának megváltozását igazoló új bizonyítékot, a felperesek továbbra is az említett jogszabályokban foglalt korlátozó intézkedések hatálya alatt maradnak. A Tanács továbbá utalt arra, hogy a felperesek nevének a vitatott listákon való további szerepeltetésére vonatkozó döntése csak a vitatott listák indokolásában említett bizonyítékokon alapul.

Az eljárás és a felek kérelmei

25 A Törvényszék Hivatalához 2010. szeptember 24-én benyújtott keresetleveleikkel a felperesek előterjesztették a jelen kereseteket.

26 A Törvényszék Hivatalához 2011. január 17-én benyújtott beadványában az Európai Bizottság kérelmezte, hogy a jelen eljárásban beavatkozóként részt vehessen a Tanács kérelmeinek támogatása végett. 2011. március 8-i végzésével a Törvényszék negyedik tanácsának elnöke megengedte e beavatkozást.

27 A Törvényszék negyedik tanácsának elnöke a 2011. november 15-i végzésével a Törvényszék eljárási szabályzatának 50. cikke alapján a szóbeli szakasz lefolytatása és ítélethozatal céljából egyesítette a T-439/10. és T-440/10. sz. ügyet.

28 A felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett szóbeli kérdésekre adott válaszait a 2011. november 23-i tárgyaláson hallgatták meg.

29 Keresetleveleikben a felperesek azt kérték, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a 2010/413 határozatot és a 668/2010 végrehajtási rendeletet, amennyiben e jogi aktusok őket érintik;

– a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére.

30 Válaszukban a felperesek kiterjesztették kérelmeiket, és azt kérték, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a 2010/644 határozatot és a 961/2010 rendeletet, amennyiben e jogi aktusok őket érintik;

– ismerje el a megtámadott jogi aktusok elfogadása miatt általuk elszenvedett kárt.

31 A Tanács és a Bizottság azt kérik, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a kereseteket;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

32 Keresetleveleikben a felperesek négy jogalapra hivatkoztak. Az első jogalap az indokolási kötelezettség, a védelemhez való joguk, és a hatékony bírói jogvédelemhez való joguk megsértésén alapul. A második jogalap az illetékes nemzeti hatóság előzetes határozatának hiányával kapcsolatos téves jogalkalmazáson alapul. A harmadik jogalap a felpereseknek az atomfegyverek elterjedésében való közreműködésével kapcsolatos értékelési hibán alapul. A negyedik jogalap a felperesek által a megtámadott jogi aktusok elfogadása miatt elszenvedett vagyoni és nem vagyoni káron alapul.

33 A tárgyaláson a felperesek elálltak a második jogalapjuktól, amit feljegyeztek a tárgyaláson készült jegyzőkönyvben.

34 A Tanács és a Bizottság vitatja a felperesek által hivatkozott jogalapok megalapozottságát.

35 Mielőtt a Törvényszék rátérne a felperesek által felhozott jogalapokra, meg kell vizsgálni bizonyos kérelmeik, jogalapjaik és érveik elfogadhatóságát.

Az elfogadhatóságról

A 2010/644 határozat és a 961/2010 rendelet megsemmisítése iránti kérelem elfogadhatóságáról

36 Amint kitűnik a fenti 11. és 12. pontból, a keresetlevelek benyújtása óta a 2010/413 határozat II. mellékletét felváltotta egy új, a 2010/644 határozatban megállapított lista, és a 423/2007 rendeletet hatályon kívül helyezte a 961/2010 rendelet. A felperesek azt kérték, hogy eredeti kereseti kérelmeiket akként módosíthassák, hogy azok e négy jogi aktus megsemmisítésére terjedjenek ki (a továbbiakban együttesen: megtámadott jogi aktusok).

37 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy ha egy magánszemélyt közvetlenül és személyében érintő határozat vagy rendelet helyébe az eljárás során azonos tárgyú jogi aktus lép, azt olyan új ténynek kell tekinteni, amely lehetővé teszi a felperes számára kereseti kérelmeinek és jogalapjainak megfelelő módosítását. Ellentétes lenne ugyanis a gondos igazságszolgáltatás és a pergazdaságosság követelményével a felperes új kereset benyújtására való kötelezése. Ezenkívül igazságtalan lenne, ha az érintett intézmény, valamely jogi aktus ellen az uniós bíróság elé terjesztett keresetlevélben található bírálatokkal való szembenézés jegyében, a megtámadott jogi aktust megfelelően módosíthatná, vagy helyébe egy másikat léptethetne, és az eljárás során hivatkozhatna erre a módosításra vagy jogszabályváltásra annak érdekében, hogy a másik felet megfossza eredeti kérelmeinek és jogalapjainak a későbbi határozatra való kiterjesztésének vagy az e határozat elleni további kérelmek vagy jogalapok előterjesztésének lehetőségétől (lásd analógia útján a Törvényszék T-256/07. sz., People's Mojahedin Organization of Iran kontra Tanács ügyben 2008. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 2008., II-3019. o.] 46. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

38 Ezen ítélkezési gyakorlatnak megfelelően tehát a jelen esetben helyt kell adni a felperesek kérelmeinek, és a kereseteiket a szóbeli szakasz befejezésének időpontjában a 2010/644 határozat és 961/2010 rendelet megsemmisítésére is irányulónak kell tekinteni ezen aktusok őket érintő részében, és lehetővé kell tenni a feleknek, hogy ezen új tények ismeretében kérelmeiket, jogalapjaikat és érveiket módosíthassák, ami számukra a további kérelmek, jogalapok és érvek benyújtásának jogával jár (lásd analógia útján a fenti 37. pontban hivatkozott People's Mojahedin Organization of Iran kontra Tanács ügyben hozott ítélet 47. pontját).

A felperesek második kereseti kérelme és a negyedik jogalap elfogadhatóságáról

39 A felperesek második kérelmükkel azt kérik, hogy a Törvényszék ismerje el azon kárt, amelyet a megtámadott jogi aktusok elfogadása miatt szenvedtek el.

40 A tárgyaláson a felperesek pontosították, hogy a második kereseti kérelem megállapítási ítéletre vonatkozik, a negyedik jogalapra pedig annak alátámasztása érdekében hivatkoztak.

41 Márpedig az Unió bíróságai előtti eljárásban nincs olyan jogorvoslat, amely lehetővé tenné a bírónak, hogy általános vagy elvi nyilatkozat útján véleményt nyilvánítson (a Törvényszék T-33/01. sz., Infront WM kontra Bizottság ügyben 2005. december 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-5897. o.] 171. pontja, és a Törvényszék T-477/07. sz., Cofra kontra Bizottság ügyben 2008. szeptember 3-án hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 21. pontja). Következésképpen a második kereseti kérelmet és a negyedik jogalapot el kell utasítani, mivel a Törvényszéknek nyilvánvalóan nincs hatásköre arra, hogy azokról határozzon.

A T-439/10. sz. ügyben azon érv elfogadhatóságáról, amely szerint a Fulmen nem működött közre a qomi/fordowi létesítménynél

42 A T-439/10. sz. ügyben a Tanács és a Bizottság azt állítja, hogy a Fulmen a válasz szakasza előtt nem különösebben tagadta azt a tényt, hogy közreműködött a qomi/fordowi létesítménynél. Következésképpen az e kérdésre vonatkozó érvelése új jogalapnak minősül, tehát az eljárási szabályzat 48. cikkének 2. §-a alapján elfogadhatatlan.

43 Meg kell azonban jegyezni, hogy a keresetlevele 3. pontjában a Fulmen hivatkozott arra, hogy „soha semmilyen módon nem működ[ött] közre […] az iráni nukleáris programhoz vagy ballisztikus rakétákhoz kapcsolódó tevékenységekben". E megfogalmazás szükségképpen azt foglalja magában, hogy a Fulmen tagadta közreműködését a qomi/fordowi létesítménynél, amely az egyetlen magatartás, amit a Tanács felró neki az érintett tevékenységekben való részvételével kapcsolatban.

44 Ugyanerre a következtetésre kell jutni a keresetlevél 30. és 31. pontja alapján, amelyekben a Fulmen vitatja a Tanács által annak érdekében előadott okok valóságát és komolyságát, hogy korlátozó intézkedéseket hozzon vele szemben. A Fulmen qomi/fordowi létesítménynél való állítólagos közreműködése ugyanis az egyetlen ok, amelyre ezen intézmény hivatkozott annak érdekében, hogy felvegye őt a vitatott listákra.

45 Ilyen körülmények között úgy kell tekinteni, hogy a Fulmen a keresetlevélben vitatta a qomi/fordowi létesítménynél való közreműködését, ami azt vonja maga után, hogy az e kérdésre vonatkozó érvelése nem minősül az eljárási szabályzat 48. cikkének 2. §-a értelmében új jogalapnak.

46 A Tanács és a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogást tehát el kell utasítani.

Az ügy érdeméről

Az indokolási kötelezettség, a felperesek védelemhez való joga és a hatékony bírói jogvédelemhez való joga megsértésére alapított első jogalapról

47 A felperesek azt állítják, hogy a megtámadott jogi aktusok nem kellően indokoltak esetükben, hogy a védelemhez való jogukat nem tartották tiszteletben a megtámadott jogi aktusok elfogadását eredményező eljárás során, és hogy a Tanács – mivel elmulasztotta velük közölni a terhükre rótt körülményeket – a hatékony bírói jogvédelemhez való jogukat is megsértette. A T-440/10. sz. ügyben F. Mahmoudian arra is hivatkozik, hogy nem közölték vele egyedileg azokat az első aktusokat, amelyekkel befagyasztották a pénzeszközeit.

– Az indokolási kötelezettségről

48 A sérelmet okozó jogi aktus indokolására vonatkozóan az EUMSZ 296. cikk (2) bekezdésében és a jelen esetben különösen a 2010/413 határozat 24. cikkének (3) bekezdésében, a 423/2007 rendelet 15. cikkének (3) bekezdésében és a 961/2010 rendelet 36. cikkének (3) bekezdésében előírt kötelezettség célja egyrészt az érdekeltnek elegendő tájékoztatás nyújtása annak eldöntéséhez, hogy a jogi aktus megalapozott-e, vagy szenved-e esetleg az érvényességének vitatását az uniós bíróság előtt lehetővé tévő valamilyen hibában, másrészt annak lehetővé tétele, hogy az uniós bíróság felülvizsgálhassa a jogi aktus jogszerűségét. Az így megfogalmazott indokolási kötelezettség az uniós jog lényeges alapelvének minősül, amelytől csak kényszerítő megfontolások miatt lehet eltérni. Az indokolást tehát főszabály szerint ugyanakkor kell közölni az érdekelttel, mint a számára sérelmet okozó aktust, a közlés hiányát nem teheti szabályossá azon tény, hogy az érdekelt az uniós bíróság előtti eljárás során megismeri a jogi aktus indokait (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-390/08. sz., Bank Melli Irán kontra Tanács ügyben 2009. október 14-én hozott ítéletének [EBHT 2009., II-3967. o.] 80. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

49 Ebből következően, hacsak bizonyos részek közlése nem ellentétes az Unió és a tagállamai biztonságát vagy a nemzetközi kapcsolataik irányítását érintő kényszerítő megfontolásokkal, a Tanács a 423/2007 rendelet 15. cikkének (3) bekezdése és a 961/2010 rendelet 36. cikkének (3) bekezdése alapján köteles a 423/2007 rendelet 15. cikkének (3) bekezdése vagy a 961/2010 rendelet 16. cikkének (2) bekezdése alapján elfogadott intézkedéssel érintett jogalany tudomására hozni a különös és konkrét okokat, amelyek alapján úgy tekinti, hogy e rendelkezés alkalmazható vele szemben. Így meg kell említenie azon ténybeli és jogi elemeket, amelyektől a határozata jogszerű indokolása függ, valamint azon megállapításokat, amelyek a Tanácsot a határozat meghozatalára indították (lásd ebben az értelemben a fenti 48. pontban hivatkozott Bank Melli Irán kontra Tanács ügyben hozott ítélet 81. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

50 Az indokolásnak ugyanakkor a szóban forgó jogi aktus jellegéhez és elfogadási körülményeihez kell igazodnia. Az indokolási kötelezettséget az eset összes körülményeire, így különösen a jogi aktus tartalmára, a felhívott indokok jellegére és a címzettek vagy a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett egyéb személyek magyarázathoz fűződő érdekére tekintettel kell vizsgálni. Nem követelmény, hogy az indokolás az összes releváns ténybeli és jogi elemet tartalmazza, minthogy azt a kérdést, hogy egy jogi aktus indokolása megfelel-e a követelményeknek, nemcsak szövegére, hanem körülményeire, valamint az adott tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére is figyelemmel kell vizsgálni. Különösen valamely sérelmet okozó aktus akkor kellően indokolt, ha az érintett előtt ismert összefüggésben került sor az elfogadására, amely lehetővé teszi a vele szemben hozott intézkedés jelentőségének megértését (lásd a fenti 48. pontban hivatkozott Bank Melli Irán kontra Tanács ügyben hozott ítélet 82. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

51 A jelen esetben a megtámadott jogi aktusok indokolásából kitűnik egyrészt, hogy a Fulmenre amiatt vonatkoznak a korlátozó intézkedések, hogy elektromos berendezésekkel látta el a qomi/fordowi létesítményt, másrészt pedig, hogy F. Mahmoudian mint a Fulmen igazgatója érintett.

52 Bár ezen indokolás rövid, eleget tesz a fent ismertetett ítélkezési gyakorlatbeli szabályoknak. Lehetővé teszi ugyanis a felpereseknek, hogy megértsék, hogy mely aktusok voltak felróhatók a Fulmennek, és hogy vitassák ezen aktusok valós voltát vagy jelentőségét. Hasonlóképpen a nyújtott indokolás lehetővé teszi annak megértését, hogy F. Mahmoudianra azon befolyás miatt vonatkoznak a korlátozó intézkedések, amelyet a Fulmenen belül feltehetően gyakorolt állítólagos, e társaság igazgatója minőségében.

53 A nyújtott indokolás elégséges voltát egyébként megerősíti a keresetlevelek tartalma is. A felperesek érvelése a vitatott listákra való felvételük megalapozottságát illetően ugyanis éppen a Fulmennek a qomi/fordowi létesítménynél való közreműködésének valós voltára és F. Mahmoudiannak a Fulmenen belüli pozíciójára vonatkozik.

54 A felperesek azonban két további kifogásra hivatkoznak.

55 Egyrészt mind a Fulmen, mind F. Mahmoudian azt állítja, hogy az indokolást nem támasztják alá bizonyítékok, ezért az indokolás nemcsak a velük szemben elfogadott intézkedések hatályának, hanem azok megalapozottságának értékelését sem tette lehetővé számukra.

56 Márpedig a megtámadott jogi aktusok indokolásának kérdése és a felpereseknek felrótt magatartás bizonyítékának kérdése, vagyis az ezekben az aktusokban említett tények és e tényeknek az atomfegyverek elterjedése támogatásaként való minősítése elkülönül egymástól (lásd ebben az értelemben a Bíróságnak a C-548/09. P. sz., Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2011. november 16-án hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 88. pontját).

57 Következésképpen az a kérdés, hogy a megtámadott jogi aktusok alá vannak-e támasztva bizonyítékokkal, releváns a felpereseknek az atomfegyverek elterjedésében való közreműködésével kapcsolatos értékelési hibára alapított harmadik jogalap keretében. Hatástalan viszont a jelen jogalap keretében.

58 Másrészt F. Mahmoudian úgy érvel, hogy a vitatott listák indokolásában szereplő, a személyére vonatkozó részletek számos hibát tartalmaznak; különösen már nem a Fulmen igazgatója.

59 Ezzel kapcsolatban kétfajta adatot kell megkülönböztetni F. Mahmoudianra vonatkozóan.

60 Így egyrészt, ami az F. Mahmoudian azonosítására szolgáló adatokat – vagyis az útlevelére és az állampolgárságára vonatkozó adatokat – illeti, azon tény, hogy keresetet indított a Törvényszék előtt, megerősíti, hogy megértette, hogy vonatkoznak rá a megtámadott jogi aktusok. Hasonlóképpen F. Mahmoudian nem terjeszt elő annak bizonyítására irányuló érveket, hogy a szóban forgó adatokat

érintő pontatlanságok – amelyeket egyébként a Tanács sem vitat – nehezebbé tették a vele szemben a Tanács által figyelembe vett bizonyítékok megértését. Ilyen körülmények között e pontatlanságokra vonatkozóan nem lehet vitatni az indokolási kötelezettség megsértését.

61 Másrészt azt vitatva, hogy ő a Fulmen igazgatója, F. Mahmoudian a Tanács által vele szemben figyelembe vett tények valóságtartalmát kérdőjelezi meg. Márpedig a fenti 56. pontban megállapítottakhoz hasonlóan, a megtámadott jogi aktusok indokolása állítólagos elégtelenségének kérdése elkülönül ugyanezen indokolás megalapozottságának kérdésétől (lásd ebben az értelemben a Törvényszéknek a T-84/96. sz., Cipeke kontra Bizottság ügyben 1997. november 7-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-2081. o.] 47. pontját), ezért az arra alapított érv, hogy F. Mahmoudian már nem a Fulmen igazgatója, hatástalan e jogalap keretében.

62 Az előzőekre tekintettel az indokolási kötelezettség megsértésére alapított kifogást – részben mint megalapozatlant, részben mint hatástalant – el kell utasítani.

– A 2010/413 határozat és a 668/2010 végrehajtási rendelet F. Mahmoudiannal történő egyedi közlésének hiányáról

63 F. Mahmoudian azt állítja, hogy azokat az első aktusokat, amelyekkel befagyasztották a pénzeszközeit – vagyis a 2010/413 határozatot és a 668/2010 végrehajtási rendeletet – nem közölték vele egyedileg, hanem csak közzétették az *Európai Unió Hivatalos Lapjában*.

64 E tekintetben a 668/2010 végrehajtási rendelet elfogadásának időpontjában hatályban lévő 423/2007 rendelet 15. cikkének (3) bekezdése előírta, hogy a Tanács az említett rendelet 7. cikke (2) bekezdésének megfelelően hozott döntések egyedi és különös indokait állapítsa meg és hozza az érintett személyek, szervezetek vagy szervek tudomására. Hasonló rendelkezés szerepel a 2010/413 határozat 24. cikkének (3) bekezdésében.

65 Jóllehet főszabály szerint a Tanács köteles lenne a 423/2007 rendelet 15. cikkének (3) bekezdésében foglalt kötelezettségnek egyedi közléssel eleget tenni, az említett rendelkezés nem ír elő konkrét formát, mivel nem említ más kötelezettséget, minthogy az érdekeltek „[tudomására kell hozni]" a vitatott listákra történő felvételük indokait (lásd ebben az értelemben a fenti 56. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2011. november 16-án hozott ítélet 52. és 56. pontját). Hasonló módon a 2010/413 határozat 24. cikkének (3) bekezdése csupán arról rendelkezik, hogy a Tanács „közli döntését".

66 Ilyen körülmények között fontos, hogy az érintett rendelkezéseknek hatékony érvényesülést biztosítsanak (lásd analógia útján a fenti 56. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2011. november 16-án hozott ítélet 56. pontját).

67 A jelen esetben nem vitatott, hogy a 2010/413 határozat és a 668/2010 végrehajtási rendelet F. Mahmoudiannal történő egyedi közlésére nem került sor. A felek mégsem értenek egyet azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy a Tanács ismerte-e F. Mahmoudian címét, és hogy adott esetben köteles volt-e azt hivatalból kideríteni.

68 Márpedig meg kell jegyezni, hogy az egyedi közlés hiánya ellenére F. Mahmoudiannak lehetősége volt előterjeszteni észrevételeit a Tanácsnak a korlátozó intézkedések vele szemben történő meghozatalával kapcsolatban a 2010. augusztus 26-i levélben, vagyis az e célból meghatározott határidőn belül. Az előírt határidőkön belül keresetet is indított a Törvényszék előtt a 2010/413 határozat és a 668/2010 végrehajtási rendelet megsemmisítésére irányulóan. Továbbá nem hivatkozik annak bizonyítására irányuló konkrét érvekre, hogy az érintett aktusok egyedi közlésének hiánya nehezebbé tette védekezését a Tanáccsal szemben a közigazgatási eljárás vagy a Törvényszék előtti eljárás során.

69 Ilyen körülmények között úgy kell tekinteni, hogy függetlenül attól, hogy a Tanács ismerte-e F. Mahmoudian címét, vagy hogy köteles volt-e azt kideríteni, a 2010/413 határozat 24. cikkének (3) bekezdésében és a 423/2007 rendelet 15. cikkének (3) bekezdésében előírt kötelezettség be nem tartása nem akadályozta meg utóbbit abban, hogy megismerje a korlátozó intézkedések vele szemben történő meghozatalának egyedi és különös indokait. Következésképpen a 2010/413 határozat és a 668/2010 végrehajtási rendelet F. Mahmoudiannal történő egyedi közlésének hiánya a jelen esetben nem igazolhatja ezen aktusok megsemmisítését.

70 Következésképpen F. Mahmoudian e kérdésre vonatkozó érvelését – mint hatástalant – el kell utasítani.

– A védelemhez való jog tiszteletben tartásának elvéről

71 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a védelemhez való jog és különösen a meghallgatáshoz való jog minden olyan eljárásban történő tiszteletben tartása, amely valamely jogalannyal szemben indult, és e jogalanyra nézve hátrányos intézkedéshez vezethet, az uniós jog alapelvei közé tartozik, és ezt a jogot még a szóban forgó eljárásra vonatkozó szabályozás teljes hiánya esetén is biztosítani kell (a fenti 48. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2009. október 14-én hozott ítélet 91. pontja.

72 A védelemhez való jog tiszteletben tartásának elve megköveteli egyrészt, hogy az érdekelt jogalannyal közöljék a számára sérelmet okozó jogi aktust megalapozó, őt terhelő bizonyítékokat. Másrészt lehetőséget kell adni számára arra, hogy az e bizonyítékokkal kapcsolatos álláspontját megfelelően kifejthesse (lásd analógia útján a Törvényszék T-228/02. sz., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran kontra Tanács ügyben 2006. december 12-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-4665. o. a továbbiakban: OMPI-ítélet] 93. pontját).

73 Elöljáróban a Tanács és a Bizottság vitatja a védelemhez való jog tiszteletben tartása elvének az adott esetre történő alkalmazhatóságát. A Törvényszék T-181/08. sz., Tay Za kontra Tanács ügyben 2010. május 19-én hozott ítéletének (EBHT 2010., II-1965. o.) 121–123. pontjára hivatkozva úgy érvelnek, hogy a felperesekre a korlátozó intézkedések nem saját tevékenységeik miatt vonatkoznak, hanem személyek és szervezetek egy általános kategóriájához való tartozásuk okán. Következésképpen a korlátozó intézkedések meghozatalára vonatkozó eljárás nem a fenti 71. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében indult a felperesek ellen, és ennélfogva azok nem hivatkozhatnak a védelemhez való jogukra, vagy csak korlátozott mértékben hivatkozhatnak arra.

74 Ennek az érvelésnek nem lehet helyt adni.

75 Egyrészt ugyanis kitűnik a megtámadott jogi aktusok indokolásából, hogy a korlátozó intézkedések felperesekkel szembeni meghozatalát a Fulmennek a qomi/fordowi létesítménynél történt állítólagos közreműködése, és az F. Mahmoudian által a Fulmenen belül gyakorolt befolyás igazolja. Így a fenti 73. pontban hivatkozott Tay Za kontra Tanács ügytől eltérően a felperesekre azért vonatkoznak a korlátozó intézkedések, mert feltehetően ők maguk közreműködnek az atomfegyverek elterjedésében, nem pedig az Iráni Iszlám Köztársasággal kapcsolatban álló személyek és szervezetek egy általános kategóriájához való tartozásuk okán.

76 Következésképpen a fenti 73. pontban hivatkozott Tay Za kontra Tanács ügyben hozott ítélet 121–123. pontja nem alkalmazható az adott ügyre.

77 Másrészt mindenesetre a 2010/413 határozat 24. cikkének (3) és (4) bekezdése, a 423/2007 rendelet 15. cikkének (3) bekezdése, valamint a 961/2010 rendelet 36. cikkének (3) és (4) bekezdése olyan rendelkezéseket ír elő, amelyek biztosítják az e jogszabályok alapján elfogadott korlátozó intézkedésekkel érintett jogalanyok védelemhez való jogát. E jog tiszteletben tartásának az uniós bíróság felülvizsgálata alá kell tartoznia (a fenti 48. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2009. október 14-én hozott ítélet 37. pontja).

78 Ilyen körülmények között arra kell következtetni, hogy a jelen esetben a felperesek hivatkozhatnak a védelemhez való jog tiszteletben tartásának elvére.

79 E tekintetben a felperesek úgy érvelnek, hogy a 2010/413 határozat és a 668/2010 végrehajtási rendelet meghozatala során a Tanács nem közölte velük az őket terhelő bizonyítékokat, és nem adott nekik alkalmat arra, hogy megfelelően kifejthessék az álláspontjukat.

80 Az ítélkezési gyakorlat szerint, ami azt az első jogi aktust illeti, amellyel valamely jogalany pénzeszközeit befagyasztották, a terhelő bizonyítékok közlésének vagy a szóban forgó aktus elfogadásával egyidejűleg, vagy az elfogadást követően a lehető leghamarabb kell történnie. Az érintett jogalanynak – kérelmére – joga van arra is, hogy megfelelően kifejthesse álláspontját e bizonyítékokkal kapcsolatban az aktus elfogadását követően (lásd ebben az értelemben és analógia útján a Bíróság C-402/05. P. és C-415/05. P. sz., Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 2008. szeptember 3-án hozott ítéletének [EBHT 2008., I-6351. o.] 342. pontját, és a fenti 72. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 137. pontját).

81 A jelen esetben azon első jogi aktus elfogadását, amelyekkel a felperesek pénzeszközeit befagyasztották, vagyis a 2010/413 határozatot és a 668/2010 végrehajtási rendeletet, egyedileg közölték a Fulmennel 2010. július 28-án. Ami F. Mahmoudiant illeti, a fenti 67–69. pontból kitűnik, hogy a szóban forgó aktusok egyedi közlésének hiánya nem akadályozta meg őt abban, hogy megismerje a korlátozó intézkedések vele szemben történő meghozatalának egyedi és különös indokait, ami azt jelenti, hogy e körülmény nem érintette a védelemhez való jogát.

82 Ami a terhelő bizonyítékok közlésének tartalmát illeti, a felperesek utalnak arra, hogy a 2010. augusztus 26-i és szeptember 14-i leveleikben megfogalmazott kérelmek ellenére a Tanács nem közölte velük azokat a bizonyítékokat, különösen azokat a dokumentumokat, amelyekre a korlátozó intézkedések velük szemben történő meghozatala érdekében hivatkozott.

83 Ezzel kapcsolatban a Tanács a fent említett levelekre küldött válaszában kijelentette, hogy az aktája nem tartalmaz a megtámadott jogi aktusokban ismertetetteken kívüli egyéb bizonyítékokat.

84 A felperesek állításával ellentétben e kijelentés nem minősül a védelemhez való joguk megsértésének. A Tanács ugyanis nem tette nehezebbé a felperesek védelmét azon bizonyítékok létezését vagy tartalmát leplezve, amelyekre állításait alapozta. Ellenkezőleg, elismerve, hogy semmilyen további releváns bizonyíték nincs az aktájában, lehetővé tette a felpereseknek, hogy e körülményre hivatkozzanak, amint azt megtették a harmadik jogalap keretében.

85 Ami a felperesek azon jogát illeti, hogy megfelelően kifejthessék álláspontjukat, meg kell állapítani, hogy azon első jogi aktusok elfogadását követően, amelyekkel a felperesek pénzeszközeit befagyasztották 2010. július 26-án, 2010. augusztus 26-án és 2010. szeptember 14-én levelet küldtek a Tanácsnak, amelyekben előadták érveiket, és azt kérték, hogy a velük szemben elfogadott korlátozó intézkedéseket törölje. A Tanács e levelekre 2010. október 28-án válaszolt. Következésképpen nem lehet megállapítani a felperesek arra vonatkozó jogának megsértését, hogy megfelelően kifejthessék álláspontjukat.

86 Ilyen körülmények között, mint megalapozatlant el kell utasítani a felperesek védelemhez való jogának megsértésére alapított kifogást.

– A hatékony bírói jogvédelemhez való jogról

87 A hatékony bírói jogvédelem elve olyan általános uniós jogelv, amely a tagállamok közös alkotmányos hagyományain nyugszik, és amelyet az 1950. november 4-én Rómában aláírt, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 6. és 13. cikke, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának (HL 2007. C 303., 1. o.) 47. cikke állapított meg. A bírósági felülvizsgálat

hatékonysága azt jelenti, hogy a szóban forgó uniós hatóság köteles közölni a korlátozó intézkedés indokait az érintett jogalannyal, amennyiben lehetséges, vagy az említett intézkedés elfogadásának időpontjában, vagy legalábbis, azután, hogy arra sor került, a lehető leghamarabb, hogy lehetővé tegye az érintett jogalanynak a jogorvoslathoz való joga határidőn belül történő gyakorlását. Az említett indokok közlésére vonatkozó ezen kötelezettség tiszteletben tartása ugyanis egyaránt szükséges ahhoz, hogy lehetővé tegye a korlátozó intézkedések címzettjeinek a jogaiknak a lehető legjobb feltételek mellett történő védelmét, és az ügy teljes ismeretében annak eldöntését, hogy hasznos-e az uniós bírósághoz fordulni, valamint ahhoz, hogy utóbbinak teljes mértékben lehetővé tegye a szóban forgó jogi aktus jogszerűségére vonatkozó, őt megillető felülvizsgálat gyakorlását (lásd ebben az értelemben és analógia útján a fenti 80. pontban hivatkozott Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 335–337. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

88 A jelen esetben először is kitűnik a fenti 51–62. pontból, hogy a megtámadott jogi aktusok kellően pontos információkat tartalmaznak a korlátozó intézkedések felperesekkel szemben történő elfogadásának indokaival kapcsolatban.

89 Továbbá ugyanezeket az indokokat egyedileg közölték a Fulmennel. Ami F. Mahmoudiant illeti, kitűnik a 67–69. pontból, hogy a 2010/413 határozat és a 668/2010 végrehajtási rendelet egyedi közlésének hiánya nem érintette eljárási jogait, köztük a hatékony bírói jogvédelemhez való jogot.

90 Végül a Törvényszéknek lehetősége volt teljes körűen gyakorolni felülvizsgálati jogát a megtámadott jogi aktusok jogszerűségével kapcsolatban.

91 Ilyen körülmények között a felperesek hatékony bírói jogvédelemhez való joga megsértésére alapított kifogást, mint megalapozatlant el kell utasítani.

92 A fentiekre tekintettel az első jogalapot, mint megalapozatlant el kell utasítani.

A felpereseknek az atomfegyverek elterjedésében való közreműködésével kapcsolatos értékelési hibára alapított harmadik jogalapról

93 Harmadik jogalapjukkal a felperesek arra hivatkoznak, hogy a Tanács értékelési hibát követett el, amikor arra következtetett, hogy a felperesek támogatást biztosítottak az atomfegyverek elterjedéséhez.

94 A felperesek két érvet terjesztenek elő álláspontjuk alátámasztása érdekében. A két ügyben hivatkozott első érvvel azt vitatják, hogy a Fulmen közreműködött a qomi/fordowi létesítménynél, és azt állítják, hogy a Tanács nem bizonyította az erre vonatkozó állításait.

95 A Tanács azt állítja, hogy a Fulmen részt vett a qomi/fordowi létesítmény elektromos berendezéseinek beszerelésében. A tárgyaláson a Tanács hozzáfűzte, hogy nem lehet tőle megkövetelni, hogy bizonyítsa ezen állítást. A Tanács szerint ugyanis az uniós bíróság felülvizsgálatának annak vizsgálatára kell korlátozódnia, hogy a korlátozó intézkedések elfogadásának igazolására hivatkozott indokok „valószínűek”-e. Ez igaz a jelen esetre, tekintettel arra, hogy a Fulmen régóta az elektromos berendezések iráni piacán tevékenykedő társaság, amely jelentős munkaerő-állománnyal rendelkezik.

96 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy azon jogi aktus jogszerűségének bírósági felülvizsgálata, amellyel korlátozó intézkedéseket fogadtak el valamely jogalany tekintetében, kiterjed az aktus indokolásaként felhozott tények és körülmények megítélésére, valamint azon bizonyítékok és információk vizsgálatára, amelyeken e megítélés alapszik. Vitatás esetén a Tanács feladata e bizonyítékok előterjesztése azoknak az uniós bíróság általi felülvizsgálata céljából (lásd ebben az értelemben a fenti 48. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2009. október 14-én hozott ítélet 37. és 107. pontját).

97 Következésképpen a Tanács állításával ellentétben a jelen esetben elvégzendő jogszerűségi vizsgálat nem korlátozódik a hivatkozott indokok abszrakt „valószínűségének” ellenőrzésére, hanem magában kell foglalnia azon kérdést, hogy ezen indokokat jogilag megkövetelt módon alátámasztják-e bizonyítékok és konkrét információk.

98 A Tanács azt sem állíthatja, hogy nem köteles benyújtani ilyen bizonyítékokat.

99 E tekintetben először is a Tanács azt állítja, hogy a korlátozó intézkedéseket a felpereseket illetően az egyik tagállam javaslatára fogadták el a 2010/413 határozat 23. cikkének (2) bekezdésében előírt eljárásnak megfelelően. Márpedig e körülmény nem változtat semmit azon a tényen, hogy a megtámadott jogi aktusok a Tanács aktusai, amelynek következésképpen meg kell győződnie arról, hogy azok elfogadása igazolható, adott esetben arra kérve az érintett tagállamot, hogy terjessze elő az e célból szükséges bizonyítékokat és információkat.

100 Másodszor a Tanács nem hivatkozhat arra, hogy a szóban forgó bizonyítékok bizalmas forrásokból származnak, következésképpen nem hozhatók nyilvánosságra. Ugyanis, bár e körülmény esetlegesen igazolhat korlátozásokat e bizonyítékoknak a felperesekkel vagy ügyvédjeikkel való közlését illetően, a bírósági felülvizsgálatnak a korlátozó intézkedések elfogadásával összefüggésben betöltött lényeges szerepére tekintettel, az uniós bíróságnak lehetőséggel kell rendelkeznie arra, hogy felülvizsgálja az ilyen intézkedések jogszerűségét és megalapozottságát, anélkül hogy vele szemben hivatkozni lehetne a Tanács által felhasznált bizonyítékok és információk titkosságára vagy bizalmas jellegére (lásd analógia útján a fenti 72. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 155. pontját). A Tanács egyébként nem alapozhatja a korlátozó intézkedések elfogadásáról szóló aktusát az ügyirat valamely tagállam által közölt információira vagy anyagaira, ha e tagállam nem hajlandó engedélyezni azoknak az e határozat jogszerűségének felülvizsgálatára jogosult uniós bírósággal való közlését (lásd analógia útján a Törvényszék T-284/08. sz., People’s Mojahedin Organization of Iran kontra Tanács ügyben 2008. december 4-én hozott ítéletének [EBHT 2008., II-3487. o.] 73. pontját).

101 Harmadszor a Tanács tévesen állítja azt, hogy nem követelhető meg tőle valamely jogalanynak az atomfegyverek elterjedésében való közreműködésének bizonyítása, tekintettel az érintett magatartások rejtett jellegére. Egyrészt önmagában azon tény, hogy a korlátozó intézkedések elfogadását a 2010/413 határozat 23. cikkének (2) bekezdése alapján javasolták, feltételezi, hogy az érintett tagállam vagy az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője adott esetben rendelkezik olyan bizonyítékokkal vagy információkkal, amelyek szerinte arra utalnak, hogy az érintett jogalany közreműködik az atomfegyverek elterjedésében. Másrészt, azok a nehézségek, amelyekbe esetleg a Tanács ütközik, amikor megpróbálja bizonyítani e közreműködést, adott esetben hatással lehetnek a tőle megkívánt bizonyítás szintjére. Nem járhatnak viszont olyan következménnyel, hogy teljesen mentesítsék a rá háruló bizonyítási teher alól.

102 Ami a jelen ügy értékelését illeti, a Tanács nem nyújtott be semmilyen információt vagy bizonyítékot a megtámadott jogi aktusokban hivatkozott indok alátámasztása érdekében. Amint azt lényegében ő maga is elismeri, egyszerű, alá nem támasztott állításokra hivatkozott, miszerint a Fulmen szerelte be a qomi/fordowi létesítmény elektromos berendezéseit, még mielőtt e létesítmény létezésére fény derült.

103 Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy a Tanács nem bizonyította, hogy a Fulmen közreműködött a qomi/fordowi létesítménynél, következésképpen helyt kell adni a harmadik jogalapnak, anélkül hogy szükség lenne határozni az F. Mahmoudian által a T-440/10. sz. ügyben előadott, a Fulmenen belüli pozíciójára vonatkozó második érvről.

104 Mivel a Tanács nem hivatkozott a megtámadott jogi aktusokban a korlátozó intézkedések Fulmennel és F. Mahmoudiannal szembeni elfogadását igazoló egyéb körülményekre, az említett aktusokat meg kell semmisíteni a felperesekre vonatkozó részükben.

105 Ami a megtámadott jogi aktusok megsemmisítésének időbeli hatályát illeti, először is meg kell jegyezni, hogy a 668/2010 végrehajtási rendelet – amely módosította a 423/2007 rendelet V. mellékletének listáját – már nem fejt ki joghatásokat az utóbbi rendeletnek a 961/2010 rendelet által történt hatályon kívül helyezését követően.

106 Továbbá a 961/2010 rendeletet illetően emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmánya 60. cikkének második bekezdése értelmében az EUMSZ 280. cikktől eltérve a Törvényszék valamely rendeletet semmissé nyilvánító határozata csak a hivatkozott alapokmány 56. cikkének első bekezdésében említett fellebbezési határidő lejártának napjától vagy – ha e határidőn belül fellebbezést nyújtottak be – a fellebbezés elutasításának napjától lép hatályba. A Tanácsnak a jelen ítélet kihirdetésétől számítva mindenképpen legalább a távolságra tekintettel tíznapos átalány-határidővel meghosszabbított két hónapos határidő áll rendelkezésére ahhoz, hogy orvosolja a megállapított jogsértést, adott esetben újabb korlátozó intézkedéseket hozva a felperesekkel szemben. Azon kockázat, hogy a 961/2010 rendelet által előírt korlátozó intézkedések hatékony érvényesülése súlyos és helyrehozhatatlan kárt szenvedhet, a jelen ügyben nem tűnik elég súlyosnak az említett rendelet hatályának a Bíróság alapokmánya 60. cikkének második bekezdésében meghatározott időtartamon felüli fenntartásához, figyelembe véve az ezen intézkedéseknek a felperesek jogaira és szabadságaira gyakorolt jelentős hatását (lásd analógia útján a Törvényszék T-316/11. sz., Kadio Morokro kontra Tanács ügyben 2011. szeptember 16-án hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 38. pontját).

107 Végül, ami a 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat megsemmisítésének időbeli hatályát illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 264. cikk második bekezdése alapján a Törvényszék, ha azt szükségesnek ítéli, megjelöli a semmisnek nyilvánított jogi aktus azon joghatásait, amelyek továbbra is fennmaradnak. A jelen esetben a 961/2010 rendelet megsemmisítése és a 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat megsemmisítése hatálybalépésének időpontja közötti különbség fennállása súlyosan sértheti a jogbiztonságot, mivel e két jogi aktus azonos intézkedéseket szab ki a felperesekkel szemben. A 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat joghatásait tehát a felperesek tekintetében a 961/2010 rendelet megsemmisítésének hatálybalépéséig fenn kell tartani (lásd analógia útján a fenti 106. pontban hivatkozott Kadio Morokro kontra Tanács ügyben hozott ítélet 39. pontját.

A költségekről

108 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Tanács pervesztes lett, a felperesek kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

109 Az említett szabályzat 87. cikke 4. §-ának első bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó intézmények maguk viselik saját költségeiket. Ebből következően a Bizottság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a Fulment és a Fereydoun Mahmoudiant érintő részében megsemmisíti:

– **az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 2007/140/KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. július 26-i 2010/413/KKBP tanácsi határozatot;**

– **az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 423/2007/EK rendelet 7. cikke (2) bekezdésének végrehajtásáról szóló, 2010. július 26-i 668/2010/EU tanácsi végrehajtási rendeletet;**

– **a 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2010. október 25-i 2010/644/KKBP tanácsi határozatot;**

– **az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 423/2007/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. október 25-i 961/2010/EU tanácsi rendeletet.**

2) **A Törvényszék a 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat joghatásait a Fulmen és F. Mahmoudian tekintetében a 961/2010 rendelet megsemmisítésének hatálybalépésig fenntartja.**

3) **A Törvényszék a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.**

4) **Az Európai Unió Tanácsa maga viseli saját költségeit, valamint a Fulmen és F. Mahmoudian részéről felmerült költségeket.**

5) **Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.**

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Kihirdetve Luxembourgban, a 2012. március 21-i nyilvános ülésen.

Aláírások